

[Jytte Andersen]

slag vi fra socialdemokratisk side fremførte sidste gang, vi behandlede lovforslaget. Vi synes ærlig talt også, at i betragtning af, hvor udadvendt arbejdsministeren har været i sommerens løb om spørgsmålet om ligebehandling af kvinder og ligeløn til kvinder, kunne man godt have forventet, at forslaget havde indeholdt bare skyggen af en strammere lovgivning, som kunne støtte det, arbejdsministeren har sagt, som tilsyneladende er en betragtning, som står for arbejdsministerens egen regning, hvis man skal se på det svar, som finansministeren har givet, hvad angår ligeløn til kvinder og opkvalificering af omsorgsområderne. Men det er en lidt anden historie.

Vi synes i Socialdemokratiet, at vi må gå videre, at vi må have en strammere lovgivning. Derfor har vi nogle forslag til arbejdsministeren, nogle forslag, som vi gerne vil arbejde videre med i Arbejdsmarkedsudvalget.

Men vi er enige om, at Ligestillingsrådet skal styrkes. Vi er også enige i, at man ifalder bødeansvar, hvis man undlader oplysningspligten i loven. De to ting er vi enige i. De forslag, som vi godt ville arbejde videre med, er for det første, at ligestillingskonsulenterne i højere grad skal forpligtes til også at kunne rejse den type af sager, som handler om ligeløn. Ikke rejse dem som sager, men rejse dem som problemstillinger og dermed lade det indgå i ligestillingsarbejdet på linje med den kompetence, som sikkerhedsrepræsentanterne har i relation til arbejdsmiljøloven og til Arbejdstilsynet.

Det andet er, at vi synes, at det ville være naturligt med omvendt bevisbyrde, at bevisførelsen for at overholde ligelønsloven skal ligge hos den, der disponerer, og den, der disponerer, er nu engang arbejdsgiveren. Når arbejdsgiverne hårdnakket fastholder ledelsesretten, må man også gå ud fra – og vi synes i hvert fald, at det er naturligt – at man også har ansvaret for en forlemfædig behandling i relation til ligestillingsloven. Der må bevisbyrden ligge hos den stærke part, og det er arbejdsgiveren.

For det tredje vil vi godt arbejde for og foreslå konkret, at antallet af uger, hvori man skal have godtgørelse, stiger fra 39 til 78. Vi mener også, at det er nødvendigt at præcisere en obligatorisk ret til genansættelse, hvis der er sket noget uhensigtsmæssigt, og vi mener, at der skal være regler for ansættelsessamtaler, som præciserer, at kvinder ikke udsættes for diskri-

minerende spørgsmål. Vi mener også, at vi i lovgivningen, måske ikke som paragraffer, men måske som bemærkninger eller en del af betænkningen, kunne gå ind på arbejdsministerens tankegang om, hvordan vi gør os nogle kvalificerede overvejelser om at opprioritere omsorgsområderne. Det er et af de forslag, vi godt vil stille i Arbejdsmarkedsudvalget. Så vi er enige i to punkter i forslaget, men har altså på seks andre punkter ønsker til det videre arbejde.

Else Theill Sørensen (KF):

Som det allerede er nævnt, er der tale om en uændret genfremsættelse af et lovforslag fra sidste samling, hvor hovedindholdet er, at man vil styrke Ligestillingsrådet i dets arbejde i overensstemmelse med en dagsorden fra januar 1987, at man vil indføre nogle skærpede sanktioner over for arbejdsgivere i tilfælde af, at en lønmodtager afskediges efter at have krævet ligeløn, således at godtgørelsen forhøjes fra 26 til 39 ugers løn, og at man også skærper sanktionerne på den måde, at en nægtelse af at give Ligestillingsrådet de oplysninger, som de ifølge denne lov har krav på at få, kan straffes med bøde.

Det Konservative Folkeparti finder, at det er vigtigt, at lovgivningen på bedst mulig måde sikrer enhver lønmodtager mod usaglig afskedigelse, og det gælder altså også afskedigelser på grund af, at lønmodtageren har krævet lige løn efter loven.

Det Konservative Folkeparti kan altså anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Til fru Jytte Andersen, der ønsker en strammere lovgivning, vil jeg sige, at det, vi som lovgivere kan gøre, er kun at skabe formel ligestilling mellem kønnene. Opnåelsen af den reelle ligestilling er en lang og sej proces, som blandt andet forudsætter væsentlige holdningsændringer. Det forudsætter, at vi som forældre, bedsteforældre, lærere og opdragere i det hele taget opdrager vore små piger til, at de i lige så høj grad som drengene skal tilrettelægge deres tilværelse, deres uddannelse osv. med henblik på, at de engang skal kunne forsørge en familie.

Vi skal støtte pigerne og de unge kvinder, når de ønsker en god uddannelse, og mænd skal støtte og bakke deres koner op, når de ønsker at avancere i deres job og eventuelt søge lederstillinger. Der er en lang række blokeringer, som